

У ПЕЧІ З'ЯВИВСЯ ЖАР

Але хліба на нім не спечеш. Тільки цеглу...

Цегельний завод в Ігнатівці переживав різні життєві віхи. Було, що тут і по 30 тисяч цегли за добу виробляли. Було, що підприємство «заморозили», а потім обікрали, як кажуть, до нитки.

Торік з ініціативи голови КСП «Вітчизна» М.А.Яковця після кількарічної «сплячки» цегельня знову запрацювала. Звичайно, довелося докласти чимало зусиль, бо починали справу, по суті, з нуля. Ні лампочки, ні електродвигуна, ні рукавиць - усе доводилося «діставати». Не минули проблеми і під час виробничого процесу. Скажімо, за борги енергетики на заводі «відрізали світло». Відповідно погасла піч. А щоб її знову розпалити, довелося не одну тонну вугілля використати.

І все-таки, попри негаразди, цегельний завод в Ігнатівці торік «на ноги» став. Однак нинішнього ро-

ку добре починання могло і не мати продовження. У результаті реформування хоруланське колективне підприємство розділилося на декілька виробничих кооперативів, і СВК «Вітчизна», на балансі якого залишився завод, самотужки не

міг відновити виробництво цегли. Потрібні були інвестиції. На щастя, інвестор знайшовся. Ним став директор Кременецького товариства з обмеженою відповідальністю «Каменярь» С.Я.Лапка.

(Закінчення на 2 стор.).

Ось вона, найпочесніша хвилинка - запалав смолоскип. Пора пускати «димове». У хлопців усе вийшло, як належить, бо ж молоді.

У ПЕЧІ З'ЯВИВСЯ ЖАР

(Закінчення. Поч. на 2 стор.).

На заводі не приховують, що Степан Ярославович - чоловік щедрий. А заодно запевняють у вирішенні всіх нагальних справ. Треба на підприємство електро-двигуни - він їх без затримки і, так би мовити, із

Голова СВК «Вітчизна» М.А.Яковець, директор заводу П.П.Булазинець та директор ТЗОВ «Каменяр» С.Я.Лапка - поблизу лінії, де змішують глину з аргелітом. Зараз цей процес проводиться вручну. Як його механізувати - схоже, що в цьому питанні знайдено вирішення.

запасом привіз. Потрібно відновити душові - нагрівачі води доставив. Буквально кожне питання вирішується і на всі варіанти «йде» спонсор, аби створити належні умови для роботи і організувати виробничий процес з найбільш можливою ефективністю та якістю.

Звичайно, вкладені кошти повинні дати інвестору віддачу. Заодно матимуть зиск і п'ять сотень працюючих на підприємстві, адже є реальна можливість своєчасного отримання заробітку. В зв'язку із запуском цегельні керівництво СВК «Вітчизна» має певні спо-

дівання і на погашення податкового боргу.

- Якщо все буде гаразд, у вигрші залишиться кожна із сторін, - стверджує директор заводу П.П.Булазинець. - Врешті, не будучи впевненим у перспективі, ми й не затіювали б цю справу.

Не врити Петру Павловичу немає сенсу. Адже його трудовий стаж на цегельнях вимірюється майже трьома десятками років. Причому, на керівних посадах. Отже, в організації виробничого процесу новому директору, якого цьогоріч запросили в Ігнатівку із Дубенського району, азбуки вивчати не треба.

Вдразу закипіла робота у колективі з його приходом. Прискореними темпами належним чином підготували завод до пуску. І минулого тижня автору цього матеріалу довелось стати свідком, як запалювали на цегельні піч. Зараз під-

приємство працює уже за наміченим графіком, випускаючи до 20 тисяч штук цегли щодоби. Невдовзі виробництво має збільшитися ще на 5 тисяч штук.

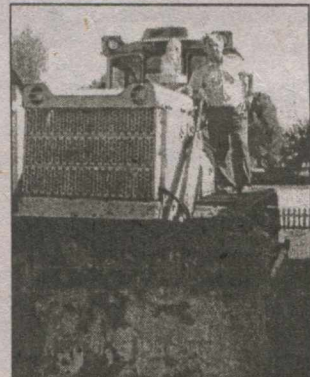
Отже, як твердив колись відомий політик, процес пішов. Пішов, звичайно, не без проблем. Їх більше, ніж вдосталь. Приміром, як і торік, не вистачає вагонеткових полиць. В ході роботи їх виготовляють із дерева на заміну тим металевим, які знайшли своє місце на пунтах збору металобрухту - злодії, образно кажучи, тут не дримали.

Прогаяного, без сумніву, не наздогнати, але на місяць-два ніхто завод не запускав би. В Ігнатівці планують виробляти цеглу аж до заморозків. І на цей період уже продумали питання із збутом виробленої продукції.

Схоже, що на заводі настав час справжнього відродження. І ніхто не сум-

нівається, що найближчим часом тут просто кипітиме робота. Вона грітиме заводчан не менше, ніж запалена піч.

Євген ЦИМБАЛЮК.

Із «летаргійного сну», який тривав майже 4 роки, вивів бульдозера тракторист Г.В.Березовський. Мало хто сподівався, що Георгій Володимирович відремонтує «сталюного коня», адже роботи тут був непочатий край. Проте під вмілими руками Березовського агрегат ожив і зараз горне глину, встигали лише її переробляти.

На коротке «віче» біля формувальної лінії зібрались головний механік М.А.Андрощук, майстри С.В.Гулійчук, А.М.Гаврилевич. А настанови їм дає головний інженер О.І.Твардовський.